

Sygn. akt V CSK 317/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko N. Spółce jawnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje radcy prawnemu E. L. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) powiększoną o podatek od towarów i usług obliczony według właściwej stawki, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sprowadził do pytań: „czy w procesie sądowym o charakterze odszkodowawczym – w zakresie odpowiedzialności za błędy medyczne – kompetencję do zakwalifikowania danego zdarzenia jako błędu medycznego posiada podmiot inny, aniżeli sąd orzekający, a w szczególności czy kompetencję taką posiada biegły sądowy?”

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Zagadnienie sformułowane przez powoda nie ma cech określonych wyżej, gdyż było po wielokroć wyjaśniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie zachodzi potrzeba kolejnej wypowiedzi o nim w stanie faktycznym sprawy.

Nie ma wątpliwości co do tego, że obowiązkiem stron jest wskazywanie na fakty, z których wywodzą skutki prawne, a zadaniem biegłego jest naświetlenie

wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 1969 r., I CR 140/69, OSNCP 1970, nr 5, poz. 85). Dowód z opinii biegłego sądowego ma charakter szczególny, gdyż zasadniczo nie służy zbieraniu danych o faktach, lecz ich ocenie przez pryzmat wiadomości specjalnych. Do dokonywania wszelkich ustaleń w procesie powołany jest sąd, a nie biegły, sąd nie może jednak zastępować biegłego dokonując własnych ocen w zakresie wymagającym informacji specjalistycznych (wyroki Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2015 r., V CSK 254/14, nie publ., z 14 grudnia 2017 r., V CSK 132/17, nie publ.).

Powód powołał się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie określił jednak, które z przepisów prawa Sąd Apelacyjny miał w oczywisty sposób naruszyć przy wydaniu orzeczenia. Tymczasem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność należy wskazać takie przepisy prawa, a w uzasadnieniu wniosku zawrzeć pogłębiony juretyczny wywód wskazujący w czym wyraża się ta „oczywistość”. Ograniczenie się tylko do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bez wskazania przepisów, których naruszenie taki wniosek uzasadnia, nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz z 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06).

Jeżeli – zdaniem powoda – Sąd Apelacyjny naruszył w oczywisty sposób te same przepisy, na tle wykładni i stosowania których powód sformułował ocenione wyżej zagadnienie prawne, to jego wniosek dotknięty jest logiczną sprzecznością. Nie sposób przyjąć, że te same przepisy mogą zarazem wywoływać wątpliwości interpretacyjne prowadzące do powstania na ich tle zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz – ze względu na klarowność ich brzmienia i wykładni – zostać naruszonymi przez sąd w sposób oczywisty w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania – art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego powoda z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono stosownie do § 2, § 4 ust. 1, § 8 pkt 6, § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

aj

ał